

ből már kiestek ezek a képek, már nem tud ezekről a dolgokról. Már nem látja ezt az embert, csak azt, akit látni akar, azt a tiszta szívű, nyugodalmas, csendes lelket, aki görnyedten cipeli ajándékait áldozattételre, de nem mer Istene előtt megállani akkor, amikor eszébe jut a jóvátétetlen hiba, a megharagított jóbarát. Jézus már csak ezt az embert látja. Ezt állítja hallgatói elé.

Akiknek fülei vannak a hallásra: meghallják. Akiknek szemei vannak a látásra: meglátják. S akiknek erejük van a követésre: követik őt.

Jézus álláspontja egy lépés a haladás felé. Lesznek, akik követik őt. Lesznek küzdő emberek: békességre vágyók. Embertársaikat szeretők. Akik megállanak az imádkozásban, amikor eszükbe jut, hogy a szívük mélyén békétlenség van. Akik csak úgy emelik föl a szemüket Istenhez, ha bátran nézhetnek a mások szemébe is, csak úgy közelednek az Istenhez, ha teljes békesség lakik a szívükben. Ámen.

TÖRÖK ÁRON

ISTENTŐL GYŐZEDELMEZ NYERÜNK

Zsolt 60,14a

Hosszú, zord tél után, sok-sok várakozás nyomán, ránk ragyog Isten áldott tavaszi napja. A hosszú tél próbára teszi testünket-lelkünket. Olykor-olykor még aggodalmaskodunk is: vajon nem feledkezett-e meg rólunk Isten? Nem akar-e tavasz nélkül hagyni, megfosztani attól a drága indíttatástól, megújuló hittől és reménységtől, életörömtől, melylyel minden tavasz érkezésével meg szokta ajándékozni gyermekeit?

S most, húsvét áldott reggelén, restelkedve valljuk be, hogy mennyire indokolatlanok voltak aggodalmaink, bizonyítván kishitűségünket. Isten a világot átható intézkedéseivel nem siet és nem késik, s mégis mindenható elérkezik. Amibe kételkedtünk, ami után annyit vágyódtunk, itt áll előttünk. Indul az élet erdőn, mezőn, fűben, fában, virágban; indul az élet kertek alján, a rög alatt és a barázdákban! Munkás kezek, munkás életek a tavaszi szélben és fényben nekilendülnek, hogy teljesítsék Isten tervét, szívünk hálától dobban s halljuk a pacsirta dicsérő énekét. Mi más volna ez mint nagy győzelem Isten által. A tavasz győzelme a tél felett, az élet győzelme a halál felett! Bizonyosság afelől, hogy Istennel győzedelmet nyerünk.

Közel kétezer esztendővel ezelőtt egyszercsak feltűnt a vágyó lelkek életégén Jézus, mint sugárzó tavaszi nap, hogy mélységes istenhitével, szelíd jóságával, felebaráti szeretetről és békességről szóló prédikációjával, tisztult istenfogalmával fényt, melegséget, életkedvet árásson azok szívébe, lelkébe és életébe, akik addig dideregve fáztak s kedvetlenül vonszolták a nagyok által megvetett, jogaitól megfosztott, nyomorúságos

életük minden terhét. Megérkezett a tavasz, Isten által a nagy győzelem, hogy áttüzesítse a sápadt arcokat, s az élet igazi céljára és értelmére ébressze a tétován bizonytalankodókat, a céltalanul bolyongókat. Isteni küldetéséből világot és embert, gondolatot és lélekformáló erőt sugárzott minden megnyilatkozása és egész próféta tevékenysége; nem kevésbé pedig győtrő, nehéz helyzetekben tanúsított magatartása szent bizonyossága volt annak a törhetetlen hitnek és meggyőződésnek, melyet a zsoltár így fejez ki: „Istennel győzedelmet nyerünk“.

Jézusra vonatkoztatva a zsoltáros lélek vallomását mint tanúbizony-ságot kell megemlítenünk azt a tényt, hogy a Golgotán felállított nagy-pénteki kereszt nem jelentette a végleges megsemmisülést; a szomorú, szívet-lelket rázó tragédiával nem „végeztetett“ el minden, mint ahogy azt egyesek várták és remélték. Ellenkezőleg: megszületett *húsvét* s létrejött ezzel egyidőben a világon eladdig páratlan győzelem: a jézusi eszmék és tanítások diadala! Ha ez nem így történik, mi ma nem vagyunk itt. Nem zeng ajkunkon a zsoltár, a húsvéti diadalének, s keresztény templomokban ma nem hangzik a húsvéti evangélium. A jézusi életeszmék győzelmének éppen a mi mai ittlétünk az egyik legdöntőbb bizonyítéka. Az az ünnepi sorakozó, melyen nem azon vitázunk, hogy az első húsvét reggelén történt-e csoda vagy nem; kikelt-e a sziklasír-ból életünk nagy tanítómestere vagy nem, hanem ehelyett boldogan ünnepelejük az eszmék győzelmét, mert szívünk-lelkünk éhezi és szomjú-hozza, elkerülhetetlenül szükségét érzi mindannak ma is, amiért hajdan Jézus élt, túrva és szenvedve tanított, s amiért a golgotai keresztén — hősként — visszaadta nemes lelkét Teremtőjének. Az ő tanításai ui. nem vesztették el időszerűségüket kétezer esztendő után sem. Azoknak fényét, hatóerejét nem koptatta le, nem semmisítette meg az évszázadok zúgó, haragos vihara. A jézusi eszmék győzelmének örömét nem fojtotta el az idő, az ma is sugárzik a lelkek mélyén, mert Isten adta ezt a győzedelmet és Isten vigyáz erre a tiszta húsvéti örömeire is. Azt minden évben megújítja és megerősíti gyermekeiben, hogy megszépítse életüket, megszilárdítsa hitünket, elmélyítse szeretetünket, kiszélesítse jóakarunkat, s a békességesen fejlődő, tökéletességre hivatott emberi élet szolgálatába állítson.

Percig sem feledhetjük azonban, hogy mindezt csak akkor cselekedheti velünk Isten húsvét áldott ünnepén, ha mi fenntartás nélkül alávetjük életünket az Ő szent akaratának, s csak olyan mértékben várjuk a győzelmet, amilyen mértékben engedjük, hogy a jézusi tanítások: a jóság, szeretet, könyörületesség, megbocsátó készség, békesség a maguk szellemével eluralják egész valónkat. Nehéz feladat? Nehéz szerep? Minden bizonnyal nem könnyű, de nem lehetetlen, s annak betöltése feltétlen szükségszerű ma is. Mert jóllehet sokat változott Jézus óta az emberi élet, új és új szemléletek és igények, életlátások és eszmék születtek, buktak meg vagy győzedelmeskedtek a maguk módján és eszközeivel, de ma is áll a tétel: gonoszságot, gyűlöletet és háborúságot támasztva nem töltheti be isteni rendeltetését a legkisebb közösség vagy társadalmi forma sem. Időtálló győzedelmet csak az emberi jótulajdon-ságok, a hamisítatlan lelki és szellemi értékek arathatnak ma is.

Éppen ezért, amikor egyfelől lelkünk örömtől telítve boldogan ünnepelej, másfelől felelősségünk teljes tudatában kell számolnunk azzal, hogy Isten általi győzelem nem magától adatik nekünk. Annak súlyos,

nagy ára van. S bár ez az ár erőinkhez és adottságainkhoz van mérve, mégsem mondhatjuk azt, hogy teljesen mindegy, vagy egészen egyre megy. Jézus, a mi példaképünk, ezerszer nézett a gonosz szemébe s megmaradt jónak. Minket egy-két eset is olyan könnyen megingat. Jézus találkozott az ármánykodó gyűlölettel és kitartott a szeretet mellett. Jézust próbára tette sajátos helyzetében az élet, és minden próbát dicsőségesen állott ki. Mi olyan könnyen állunk a gyűlölet szolgálatába és oly hamar megrendülünk az életpróbák súlya alatt. Pedig csak annyival vagyunk kisebbek Jézusnál, amennyivel kisebbek feladataink is ebben a tekintetben.

Annak a keresztyény embernek lesz a legszebb, legmagasztosabb és legboldogítóbb húsvétja, aki komolyan számolva méri fel ezt, s aztán boldogan, önfeledten adja bele testi és lelki tehetségeit az Isten akarata szerinti élet szolgálatába, mondván: Uram! Én keresem és cselekszem a jót; vágyom a szeretetre és igyekszem valósítani azt; imádkozom és dolgozom a földi békességért és jóakaratéért. Engedd hát hinnem rendületlenül, hogy így az én egyszerű életem is, általad és veled, győzedelmet nyer! Amen.

SZÉN SÁNDOR

A TISZTA LELKIISMERET SZERINTI ÉLET

ApCsel 24,16

Úgy szöknek az évek, mint a tűnő álom, suhanó madárként szállnak az esztendők. Szinte észrevétlenül a bölcsőben szendergő gyermekből ifjú lesz, s a bölcső fölé hajoló édesapából fehérhajú nagyapó. Rohan az idő szekere, viszi életünket magával, és még a nagy állomásoknál sem áll meg. Az időnek nincsen pályaudvara, állomása, ahonnan kiindul s ahová visszatér, a végtelenségből jön és a végtelenségbe megy. Ilyet csak mi emberek ismerünk, akik bár együtt haladunk vele, mégis, ha csupán gondolatban is, de meg-megállunk, belemerülünk a múlt emlékeibe vagy a jövőtöt fürkesszük, s ilyenkor mondjuk, nem érezzük az időt.

Minden évkezdés egy-egy állomást jelöl az ember életében, ahonnan egyszerre visszatekintünk és előrenézünk. Lelkünk felölti a mitológiai Janusz-arcot. Bennünk a múlt, jelen és jövő összeállkozik. Eletre kelnek a tovatúnt esztendő 365 napjának küzdelmei, álmatlan éjszakáinak vívódásai, beteljesült vagy tüneménynek bizonyult álmai, elért vagy meghiúsult vágyai, törekvések, sikerek és bukások, örömök, felemelő pillanatok, szenvedés, fájdalom, bánat, szomorúság, keserűség, gyász, gondtalan és aggodalmas órák, derűs vagy borúlátó napok.